

- 2:17 – Leaving food for a borrower and his family
- 2:18 – Leaving clothes for a borrower and his family

השארת אוכל ללוה שהיה אוכל כעשיר

א. רמב"ם הלכות מלוה ולוה פרק ב הלכה ב
יוציא מכל אשר תשיג ידו מזון ל' יום וכסות י"ב חדש מזון הראוי לו וכסות הראוי לו, לא אכילת הזוללים והסובאין או בני מלכים ולא מלבושי הפחות והסגנים אלא כדרכו.

ב. טור חושן משפט סימן צט
יוציא מכל אשר תשיג ידו מזון ל' יום וכסות י"ב חדשים מזון הראוי לו וכסות הראוי לו כדרכו

ג. שולחן ערוך חושן משפט סימן צט:א
יוציא מכל אשר תשיג ידו מזון ל' יום וכסות י"ב חדש מזון הראוי לו וכסות הראוי לו, לא אכילת הזוללים והסובאים או בני מלכים, ולא מלבושי הפחות והסגנים, אלא כדרכו

ד. שולחן ערוך חושן משפט סימן צט:כג
מסדרין לבעל חוב. כיצד, אומרים ללוה: הבא כל המטלטלים שיש לך, ולא תניח אפילו מחט אחת, (ואפילו כלי אוכל נפש) (נ"י סוף פ' המקבל), ונותנין לו מהכל מזון שלשים יום (כבינוני שבעיר, אע"פ שאכל תחלה כעני) (נ"י פרק הנ"ל), וכסות י"ב חדש; ולא שילבש בגדי משי או מצנפת זהובה, אלא מעבירים אותה ממנו ונותנים לו כסות הראוי לו ל"ב חדש,

ה. סמ"ע חו"מ צ"מ:מח
אעפ"י שאכל תחילה כעני, שמתחילה צמצם נפשו כדי לפרנס מהמותר לבני ביתו, משא"כ עתה שאין נותנין להן כלום, א"צ להרעיב נפשו בשביל המלוה. וה"ה איפכא: אם היה אוכל תחילה כעשיר ממעטין עכשיו ממה שרגיל בו, וכדמסיק בכסות. ועיין פרישה [סעיף מ'], שם כתבתי דמשמעות לשון הרמב"ם והביאו הטור והמחבר בריש סימן צ"ט שכתב שנותנין מזון "כדרכו" כו', לא משמע קצת הכי. וצריכין לדחוק ולפרש "כדרכו" כפי הראוי להיות דרכו, דהיינו כמו בינוני שהוא דרך המיצוע וראוי לבני אדם לנהוג בו ע"פ דרכם והנהגתם:

ו. ערוך השולחן חו"מ צ"מ:כו
וכיצד הוא הסיודור? אומרים הב"ד להלוה, "הבא כל המעות וכל המטלטלים שיש לך לב"ד, וכן כל קרקעות וכל כלי המלאכה וכל כלי אוכל נפש, ולא תניח לך כלום." ומזה נותנין לו הב"ד מזונות לשלשים יום, והמזונות יהיו לא כעשיר ולא כעני אלא כבינוני שבעירו. ואפילו אכל מקודם כעני נותנין לו עתה כבינוני, כיון שהמזונות הוא רק לו לבדו. ואם אכל תחלה כעשיר נותנין לו גם עתה כעשיר [כנ"ל מכתובות ס"ז ב]. ואינו דומה לבגד שיתבאר מפני שצער המזון מרובה משל בגד. ובגדים נותנין לו על י"ב חודש כראוי לו. ואפילו לבש מקודם בגדי משי או מצנפת זהובה או שארי דברים יקרים שאין דרך רוב אנשים בכך, מעבירין אותם ממנו ונותנים לו בגדים בינוניים.

ז. תלמוד בבלי מסכת כתובות דף סז עמוד ב
תנו רבנן מעשה באנשי גליל העליין שלקחו לעני בן טובים אחד מציפורי ליטרא בשר בכל יום. ליטרא בשר מאי רבותא? אמר רב הונא ליטרא בשר משל עופות [דיקירין]. ואיבעית אימא בליטרא [מעות] בשר ממש. רב אשי אמר התם כפר קטן היה [ואין קונים בשביל שאר בשר הבהמה שנשחטה], בכל יומא הוה מפסדי חיותא אמטולתיה.

ח. נמוק"י בבא מציעא, סט: בדפי הרי"ף "גמר מיכה מיכה", "היה לו"
ואם נהוג בכסותות נותן לו כסת. מיהו אם היה של משי מוכרין אותו ונותנין לו הראוי לו, דלא קי"ל כמאן דאמר [ב"מ דף קיג ב] כל ישראל ראויין לאותה אצטלא, דשיטה [=דעת יחיד] היא, ואין הלכה כשיטה... ומיהו כתב הרא"ה ז"ל דכי אמרינן שאין מוסיפין על המועט דוקא בכלי אומנות, אבל במזון שלשים יום וכסות י"ב חדש שמין לו לעולם בבינונית, אע"פ שמתחלה היה מרעיב עצמו ולובש בגדים מטולאין.

ט. תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף קיג עמוד ב
הרי שהיו נושין בו אלף זוז ולבוש איצטלא בת מאה מנה מפשיטין אותה ממנו ומלבישים אותו איצטלא הראוי לו ותנא משום רבי ישמעאל ותנא משום רבי עקיבא כל ישראל ראויין לאותה איצטלא

י. רמב"ם הלכות מלוה ולוה פרק ב הלכה א
דין תורה שבזמן שיתבע המלוה את חובו אם נמצאו ללוה נכסים מסדרין לו ונותנין לבעל חובו את השאר

יא. מגיד משנה הלכות מלוה ולוה פרק ב הלכה א
דין תורה שבזמן וכו'. זה פשוט שלא מצינו בשום מקום חיוב גוף מחמת ממון ולא שבועה שאין לו: